

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Agnès Martin-Lugand

Oamenii fericiți citesc și beau cafea

Traducere din franceză de Carmen Otilia Spînu

*Noi socotim că va fi depășit după un anumit timp și
considerăm că ar fi inoportun și chiar dăunător
să-l perturbăm.*

(SIGMUND FREUD, despre doliu,
„Doliu și Melancolie“, în *Metapsihologie*)

Unu

— Mami, te rog!
— Clara, am spus nu.
— Hai, Diane. Las-o să vină cu mine.
— Colin, nu încerca să mă păcălești. Dacă vine Clara cu tine, o să întârzie și o să plecăm în vacanță cu trei zile mai târziu.
— Vino cu noi să ne supraveghezi!
— În niciun caz. Ai văzut câte mai sunt de făcut?
— Un motiv în plus să vină și Clara cu mine, tu îți vei vedea liniștită de treabă.
— Mami!
— Foarte bine, fie. Ștergeți-o! Hai! Nu vreau să vă mai văd.
Au plecat șușotind pe scară.
Am aflat că încă făceau pe bufonii în mașină în momentul în care camionul i-a lovit. Mi-am spus că au murit râzând. Mi-am spus că aș fi vrut să fiu cu ei.
Și după un an, îmi repetam în fiecare zi că aș fi preferat să mor cu ei. Dar inima mea se încăpățâna să bată. Și mă ținea în viață. Spre marea mea nenorocire.

Întinsă pe canapea, fixam cu privirea rotocoalele de fum de țigară, când ușa de la intrare s-a deschis. Félix nu mai aștepta să-l poftesc ca să vină la mine. Își făcea apariția pur și simplu, fără să anunțe sau cam așa ceva. Venea zilnic. Ce fusese în mintea mea de-i lăsasem o dublură a cheii?

Intrarea lui m-a făcut să tresar și scrumul mi-a căzut pe pijama. Cu un suflu, l-am scuturat pe jos. Ca să nu-l văd făcând menajul cotidian, am plecat la bucătărie să-mi iau încă o doză de cofeină.

Când m-am întors, nimic nu-și schimbase locul. Scrumierele erau tot pline, ceștile goale, cutiile de mâncare comandată și sticlele erau risipite pe măsuta joasă. Félix stătea așezat, picior peste picior, și mă fixa cu privirea. Să-l văd cu aerul acela serios m-a nedumerit o fracțiune de secundă, dar ce m-a surprins cel mai mult a fost ținuta lui. De ce era în costum? Ce se întâmplase cu veșniciei blugi rupți și cu tricourile mulate?

— Unde te duci îmbrăcat așa? La o nuntă sau la o înmormântare?

— Cât e ceasul?

— Nu ăsta-i răspunsul la întrebarea mea. Puțin îmi pasă cât e ceasul. Te-ai deghizat ca să agăți vreun *golden boy*?

— Aș fi vrut eu. Este două după-amiaza și tu trebuie să te duci să te speli și să te îmbraci. Nu poți să mergi în halul ăsta.

— Unde vrei să merg?

— Grăbește-te. Părinții tăi și cei ai lui Colin o să ne aștepte. Trebuie să fim acolo într-o oră.

Trupul mi-a fost străbătut de un fior, mâinile au început să-mi tremure, am simțit un gust amar în gură.

— Nici nu se pune problema, n-am să merg la cimitir. Înțelege?

— Pentru ei, mi-a spus el blând. Vino să le aduci un omagiu, astăzi trebuie să vii, se împlinește un an, toată lumea te va susține.

— Nu vreau susținerea nimănui. Refuz să merg la această stupidă ceremonie comemorativă. Credeți că vreau să celebrez moartea lor?

Vocea mi-a tremurat și primele lacrimi ale zilei au început să curgă. Ca prin ceață l-am văzut pe Félix ridicându-se și apropiindu-se de mine. Brațele lui m-au cuprins și m-au strâns la piept.

— Diane, vino pentru ei, te rog.

L-am respins cu violență.

— Ți-am spus că nu, ești tâmpit? Ieși afară din casa mea! am urlat văzând că schițează un pas către mine.

Am alergat în dormitor. În pofida tremurului mâinilor, am reușit să încui de două ori. M-am prăbușit cu spatele lipit de ușă și mi-am îndoit genunchii la piept. Tăcerea care a cuprins apartamentul a fost întreruptă de oftatul lui Félix.

— Am să mai trec diseară.

— Nu vreau să te mai văd.

— Fă măcar efortul să te speli, dacă nu, te bag chiar eu sub duș.

Pașii lui s-au îndepărtat și zgomotul ușii mi-a dat de înțeles că plecase, în sfârșit.

Am rămas nemișcată, cu capul între genunchi, minute lungi, înainte să-mi cadă privirea pe pat. În patru labe, am mers cu greu spre el. M-am ridicat și m-am înfășurat în plapumă. Ca de fiecare dată când mă refugiam acolo, nasul meu a pornit în căutarea mirosului

lui Colin. Dispăruse în cele din urmă, și totuși eu nu schimbasem deloc cearșafurile. Voiam să-l simt încă. Voiam să uit mirosul de spital, de moarte, care i se impregnase în piele ultima dată când mi-am ghemuit capul pe gâtul lui.

Voiam să dorm, somnul avea să mă facă să uit.

Cu un an înainte, când am ajuns la urgențe împreună cu Félix, m-au anunțat că era prea târziu, fiica mea murise în ambulanță. Medicii nu mi-au lăsat timp decât să vomit înainte să mă informeze că și în privința lui Colin nu era decât o chestiune de minute, poate cel mult de ore. Dacă voiam să-mi iau adio, nu trebuia să pierd timpul. Aș fi vrut să urlu, să le spun că mă mint, dar nu eram în stare. Nimerisem în plin coșmar, voiam să cred că mă voi trezi. Dar o infirmieră ne-a condus spre locul în care se afla Colin. Fiecare cuvânt, fiecare gest din momentul în care am intrat în încăperea aceea au rămas întipărite în memoria mea. Colin stătea acolo întins pe un pat, conectat la o mulțime de aparate zgomotoase, care clipeau. Corpul lui abia se mișca, fața îi era acoperită de vânătaii. Am rămas paralizată mai multe minute în fața acelei priveliști. Félix m-a urmat și prezența lui m-a împiedicat să mă prăbușesc. Capul lui Colin s-a întors ușor spre mine, privirea lui s-a agățat de a mea. A găsit puterea să schițeze un zâmbet. Zâmbet care mi-a permis să mă apropiu de el. I-am luat mâna, el a strâns-o pe-a mea.

— Ar trebui să fii cu Clara, mi-a spus cu greutate.

— Colin, Clara e...

— E în sala de operație, m-a întrerupt Félix.

Am ridicat capul spre el. I-a zâmbit lui Colin, evitându-mi privirea. Ceva îmi bâzâia în urechi, fiecare

părticică din corpul meu a început să tremure, vederea mi s-a încețoșat. Am simțit mâna lui Colin strângând-o mai tare pe a mea. Îl priveam în timp ce îl asculta pe Félix dându-i vești despre Clara și spunându-i că ea va scăpa. Această minciună m-a adus brusc la realitate. Cu o voce frântă, Colin mi-a spus că nu văzuse camionul, căci el și Clara cântau în momentul acela. Nu mai eram în stare să vorbesc. M-am aplecat asupra lui, i-am trecut mâna prin păr, peste frunte. A întors din nou fața spre mine. Lacrimile mele îi făceau trăsăturile neclare, începuse deja să dispară. Mă sufocam. A ridicat mâna ca s-o pună pe obrazul meu.

— Ssst, iubita mea, mi-a spus el. Liniștește-te, l-ai auzit pe Félix, Clara va avea nevoie de tine.

N-am găsit nimic ca să scap de privirea lui plină de speranță pentru fiica noastră.

— Dar tu? am reușit să articulez.

— Ea este cea care contează, mi-a spus, ștergându-mi o lacrimă de pe obraz.

Hohotele mele s-au întetit, mi-am rezemat fața de palma lui caldă încă. Era tot acolo. Încă. M-am agățat de acest încă.

— Colin, nu vreau să te pierd, i-am șoptit.

— Nu ești cu totul singură, o ai pe Clara, iar Félix va avea grijă de voi.

Am dat din cap fără să îndrăznesc să-l privesc.

— Iubirea mea, totul va fi bine, ai să fii curajoasă pentru fiica noastră...

Vocea i s-a stins brusc, m-am speriat și am ridicat capul. Părea atât de obosit. Își folosise ultimele puteri pentru mine, ca întotdeauna. M-am lipit de el ca să-l îmbrățișez, a răspuns cu puțina viață care-i mai rămăsese.

Atunci m-am lungit lângă el și l-am ajutat să-și așeze capul pe mine. Cât timp era în brațele mele, nu putea să mă părăsească. Pentru ultima oară, Colin mi-a șoptit că mă iubește, abia am avut timp să-i răspund înainte să adoarmă liniștit. Am rămas așa mai multe ore, l-am ținut lângă mine, l-am legănat, l-am îmbrățișat, am respirat pentru el. Părinții mei au încercat să mă facă să plec, am urlat. Cei ai lui Colin veniseră să-și vadă fiul, nu i-am lăsat să-l atingă. Era doar al meu. Răbdarea lui Félix m-a făcut până la urmă să cedez. Și-a luat răgazul să mă liniștească înainte să-mi aducă aminte că trebuia să-mi iau rămas-bun și de la Clara. Fiica mea fusese întotdeauna singura ființă din lume care ar fi putut să mă despartă de Colin. Moartea nu schimbese nimic. Măinile mi s-au relaxat și am dat drumul trupului său. Mi-am lipit buzele o ultimă oară de ale lui și am plecat.

Pe drumul spre Clara m-a învăluit ceața. Am reacționat doar în fața ușii.

— Nu, i-am spus lui Félix. Nu pot.

— Diane, trebuie să te duci s-o vezi.

Fără să-mi iau ochii de la ușă, am făcut câțiva pași înapoi și după aceea am luat-o la fugă pe holurile spitalului. Am refuzat să-mi văd fiica moartă. Nu voiam să-mi amintesc decât zâmbetul ei, buclele blonde încurcate care i se învâlbura în jurul feței, ochii sclipind malițios chiar în dimineața în care a plecat cu tatăl ei.

Astăzi, ca în tot anul care a trecut, tăcerea stăpânea în apartamentul nostru. Fără muzică, fără râsete, fără conversații nesfârșite.

Pașii m-au dus în mod automat spre camera Clarei. Acolo totul era roz. Din clipa în care am știut că vom

avea o fată, am hotărât că tot decorul va fi integral de această culoare. Colin folosisese un număr fenomenal de subterfugii ca să mă facă să mă răzgândesc. N-am cedat.

Nu mă atinsesem de nimic; nici de plapuma făcută sul, nici de jucăriile împrăștiat în toate colțurile, nici de cămașa de noapte căzută jos, nici de mica valiză pe role în care își pusese păpușile pentru vacanță. Două jucării de pluș nu mai erau acolo, cea cu care plecase și cea cu care dormeam eu.

După ce am închis în tăcere ușa, m-am îndreptat spre dressingul lui Colin. Am luat o altă cămașă.

Tocmai mă închisese în baie ca să fac un duș, când l-am auzit pe Félix întorcându-se. În baie, un cearșaf mare acoperea oglinda, toate rafturile erau goale, cu excepția sticlelor de parfum ale lui Colin. Niciun articol feminin, niciun fard, nicio cremă, nicio bijuterie.

Răceala pardoselii nu m-a făcut să reacționez, nu-mi păsa de ea. Apa îmi curgea pe corp fără să-mi dea nici cea mai mică stare de bine. Mi-am umplut palma cu șamponul de căpșune al Clarei. Mirosul dulceag mi-a smuls câteva lacrimi amestecate cu o consolare morbidă.

Ritualul meu putea să înceapă. M-am dat cu parfumul lui Colin, primul strat de protecție. Am încheiat nasturii cămășii lui, al doilea strat. Am îmbrăcat hanoracul lui, al treilea strat. Mi-am strâns părul umed ca să-i păstrez aroma de căpșune, al patrulea strat.

În salon, resturile dispăruseră, geamurile erau deschise și părea că în bucătărie se dă o bătălie. Înainte să mă duc la Félix, am închis din nou ferestrele. Penumbra era cea mai bună prietenă a mea.

Félix căuta ceva în congelator. M-am sprijinit de tocul ușii ca să-l privesc. Își reluase uniforma și dădea din fund fluierând.

— Pot să știu ce te face să fii așa de bine dispus?

— Noaptea trecută. Lasă-mă să pregătesc masa și îți povestesc tot.

S-a întors spre mine și m-a privit. S-a apropiat și a respirat adânc de mai multe ori.

— Nu mă mai amușina ca un câine, i-am spus.

— Va trebui să termini cu asta.

— De ce te plângi? M-am spălat.

— Nu este un lux.

M-a sărutat pe obraz înainte să se întoarcă la treabă.

— De când știi tu să gătești?

— Nu știu să gătesc, folosesc un cuptor cu microunde. Dar pentru asta ar trebui să găsesc ceva bun de ciugulit. În frigiderul tău e mai rău decât în deșertul Gobi.

— Dacă ți-e foame, comandă o pizza. Ești incapabil să gătești ceva. Ai rata chiar și o mâncare congelată.

— De-aia m-ați hrănit tu și Colin în ultimii zece ani. Tocmai ai avut o idee genială, așa o să pot să-ți acord mai mult timp.

M-am dus să mă prăbușesc pe canapea. Urma să am parte de relatarea nopții lui fantastice. Un pahar cu vin roșu a apărut rapid în fața ochilor mei. Félix s-a instalat vizavi și mi-a dat pachetul lui de țigări. Am aprins imediat una.

— Părinții tăi m-au rugat să te salut.

— Cu atât mai bine pentru ei, i-am răspuns aruncând fumul înspre el.

— Își fac griji pentru tine.

— Nu au de ce.

— Ar vrea să treacă să te vadă.

— Eu nu vreau. De altfel, consideră-te fericit, ești singurul pe care încă îl tolerez.

— Sunt de neînlocuit, nu poți să te lipsești de mine.

— Félix!

— Foarte bine, dacă insiști, o să-ți povestesc în cele mai mici detalii noaptea trecută.

— O, nu, orice, dar nu viața ta sexuală!

— Trebuie să știi ce vrei. Ori aventurile mele, ori pe părinții tăi.

— OK, dă-i drumul, te ascult.

Félix nu era zgârcit cu detaliile indecente. Pentru el, viața se rezuma la o petrecere uriașă, pigmentată de o sexualitate debordantă și de consumul de substanțe pe care le testa în avanpremieră. Adâncit în poveștile lui, nu auzea nici măcar că îi răspundeam, vorbea, vorbea fără să se oprească. Nu s-a întrerupt decât când s-a auzit soneria.

A aflat și băiatul cu pizza cum s-a făcut el invitat în patul unui student de douăzeci de ani. Încă unul de a cărui educație s-a ocupat Félix.

— Dacă l-ai fi văzut — un drăgălaș — de dimineață, doar că nu m-a implorat să mă întorc ca să mă ocup de el. M-a întristat, a adăugat el prefăcându-se că-și șterge o lacrimă.

— Ești chiar josnic.

— L-am prevenit, dar ce vrei, când guști din Félix devii dependent.

Eu abia luasem două sau trei înghițituri, iar Félix, el era gata să plesnească. Încă nu părea că e hotărât să plece. Devenise ciudat de tăcut, a strâns resturile și a dispărut în bucătărie.

— Diane, nici măcar nu m-ai întrebat cum a fost astăzi.

— Nu mă interesează.

— Mergi prea departe. Cum poți să fii atât de indiferentă?

— Taci, sunt oricum, dar nu indiferentă. Nu-ți permit să-mi spui așa ceva! am țipat, ridicându-mă dintr-un salt.

— Drace, uită-te la tine, parc-ai fi o cârpă. Nu mai faci nimic. Nu mai muncești. Viața ta se rezumă la a fuma, a bea și a dormi. Apartamentul vostru a devenit un sanctuar. Nu mai pot să văd cum te prăbușești în fiecare zi tot mai mult.

— Nimeni nu poate să înțeleagă.

— Ba da, bineînțeles că toată lumea înțelege ce înduri tu. Dar asta nu este un motiv ca să te stingi. A trecut un an de când s-au dus, e timpul să trăiești. Luptă-te, fă-o pentru Colin și pentru Clara.

— Nu știu să mă lupt și oricum n-am chef.

— Lasă-mă să te ajut.

Incapabilă să suport mai mult, mi-am astupat urechile și am închis ochii. Félix m-a luat în brațe și m-a obligat să mă așez. Aveam încă dreptul la una dintre îmbrățișările lui sufocante. Nu i-am înțeles niciodată nevoia de a mă strivi la pieptul lui.

— De ce nu ieși cu mine diseară? a întrebat.

— N-ai înțeles nimic, i-am răspuns, lipindu-mă de el fără să vreau.

— Ieși din casă, întâlnește lume. Nu poți să te mai izolezi. Vino mâine cu mine la cafenea.

— Puțin îmi pasă de cafenea!

— În cazul ăsta, să plecăm în vacanță amândoi. Pot să închid. Cartierul poate să se lipsească de noi... mă rog, de mine, câteva săptămâni.

— N-am chef de vacanță.

— Sunt sigur că e taman invers. O să râdem mult amândoi, o să mă ocup de tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Este ceea ce-ți trebuie ca să te pui pe picioare.

Nu mi-a văzut ochii ieșiți din orbite la ideea de a-l avea în permanență prin preajmă.

— Uite, lasă-mă să mă gândesc, i-am spus ca să-l liniștesc.

— Promiți?

— Da, acum vreau să dorm, du-te.

M-a sărutat zgometos pe obraz înainte să-și scoată telefonul din buzunar. Și-a etalat impresionanta agendă de numere înainte să-i sune pe un Steven, pe un Fred și pe un Alex. Peste măsură de excitat de perspectiva unei serii de desfrâu, m-a lăsat, în sfârșit. În picioare, am aprins o țigară înainte să pornesc spre ușa de la intrare. Și-a părăsit interlocutorul ca să mă îmbrățișeze o ultimă oară și să-mi șoptească la ureche: „Pe mâine, dar nu conta pe mine prea devreme, mă așteaptă o noapte grea”.

În chip de răspuns, am ridicat ochii spre cer. Nici mâine-dimineață cafeneaua nu se va deschide la timp. Nu puteam face mare lucru în privința asta. Într-o altă viață avusesem o cafenea literară.

Félix mă epuizase. Dumnezeu știe că-l iubesc, dar nu mai puteam.

În pat, m-am gândit la cuvintele lui. Părea hotărât să mă facă să reacționez. Trebuia să găesc cu orice preț o soluție ca să scap de el. Când avea genul ăsta de idei, nimic nu putea să-l oprească. El voia să-mi fie mai bine, eu nu. Ce aș fi putut să inventez?

Doi

În curând se face o săptămână de când Félix a lansat proiectul „S-o scoatem pe Diane din depresie”. Un potop de sugestii unele mai nebunești decât altele s-a abătut deja asupra mea. Punctul culminant a fost atins atunci când Félix a așezat niște broșuri ale agențiilor de voiaj pe măsuta mea. Știam foarte bine ce pune la cale, o vacanță la soare cu tot ce însemna asta. Un club plin de turiști, șezlonguri, palmieri, cocteiluri pe bază de rom botezat, trupuri bronzate și lucioase, cursuri de gimnastică acvatică pentru a pune ochii pe vreun organizator drăguț, visul lui Félix și coșmarul meu. Toți acei turiști înghesuiți unii într-alții pe o plajă minuscule, sau bătându-se în ținută de seară în fața bufetului, îngroziți de ideea că vecinul care sforăie ar putea să le fure ultimul cârnăț, oameni fericiți să stea zeci de ore într-un spațiu închis, cu niște puști care zbiară în jurul lor, toate astea mă făceau să vomit.

De aceea mă învârteam în cerc și fumam până îmi lua foc gâtul. Somnul nu-mi mai era un refugiu, era invadat de Félix în costum de baie forțându-mă să dansez salsa într-un club de noapte. Nu va renunța până când

Oamenii fericiți citesc și beau cafea

nu voi ceda. Trebuia să reușesc să scap, să-i trag preșul de sub picioare, să-l liniștesc descotorosindu-mă de el. Să rămân acasă era exclus. Să plec, să las definitiv Parisul, asta era până la urmă soluția. Să găsesc un colț pierdut de lume unde el să nu mă urmeze.

O excursie în lumea celor vii devenea inevitabilă, dulapurile și frigiderul meu erau disperant de goale. Nu mai găseam acolo decât pachete de biscuiți vechi — gustările Clarei — și berile lui Colin. Am luat una și am întors-o pe toate părțile înainte să mă hotărâsc s-o deschid. Am inhalat de parcă aș fi mirosit un vin al unei mari podgorii. Am băut o înghițitură și amintirile au năvălit.

Primul nostru sărut avusese gust de bere. De câte ori nu am râs apoi pe tema asta? La douăzeci de ani, romantismul nu prea dădea pe afară. Colin nu bea decât bere neagră, cea blondă nu-i plăcea, se întreba mereu de ce mă alesese, de aceea se trezea invariabil cu o palmă peste ceafă.

Berea se amestecase o dată și în planurile noastre de vacanță. Colin voia să plecăm câteva zile în Irlanda. Apoi a pretins că ploaia, vântul și frigul îl făcuseră să renunțe. De fapt, îmi cunoștea îndeajuns gustul exclusiv pentru soare și bronz ca să nu mă oblighe să port impermeabil și haine groase în vacanța noastră de vară și să-mi impună o destinație care nu mi-ar fi plăcut.

Sticla mi-a căzut din mână și s-a făcut țandări pe pardoseală.

Stând la biroul lui Colin cu un atlas în față, parcurgeam harta Irlandei. Cum să-mi aleg mormântul sub cerul liber? Ce loc ar putea să-mi aducă pacea și liniștea necesare ca să fiu față în față cu Colin și cu Clara? Pentru